

Blackvoices.com

Succes-historie om netsted for african-americans

Mogensen, Kirsten

Publication date:
2002

Document Version
Tidlig version også kaldet pre-print

Citation for published version (APA):
Mogensen, K. (2002, apr 13). Blackvoices.com: Succes-historie om netsted for african-americans .
<http://www.djh.dk/ejour/0302/13Blackvoices.html>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain.
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact rucforsk@ruc.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

<http://new.blackvoices.com>

- En aktuel succes historie

*Af Kirsten Mogensen, Lektor ved RUC
Journalist, cand. mag., HD*

Min farmor boede i et lille hus beliggende midt i en dejlig have fyldt med blomster i små, velplejede bede. Her skinnede solen altid. Inde i huset over sofaen hang Amagerhylden, og på den stod to små sorte dukker med bast skørter, øreringe og kulørte perlekæder. Den ene holdt et spyd i hånden, så det var manden. Det var en drøm at få lov at sidde med dukkerne, mens min farmor læste historien om *Lille sorte Sambo*.

Men jeg blev ældre og startede på Journalisthøjskolen i begyndelsen af 1970'erne. Her i den grå betonbunker kunne vi alle blive enige om, at sorte dukker med bast skørter, og historier som *Lille sorte Sambo* var ren racisme.

Efter min uddannelse rejste jeg til Afrika som ulandsfrivillig, fuld af tillid til, at der ikke var større forskel på sort og hvid, end der er på brunetter og blondiner. Jeg opnåede en vis grad af farveblindhed, når det gælder racer, og det har jeg nydt godt af – bl.a. her på Louisiana State University, hvor jeg arbejder sammen med såvel sorte som hvide og gule journalistik forskere.

Massesamfundet er sprængt i småstykker

Men farveblindhed er faktisk yt for folk med sans for Internettets kommercielle muligheder. Gråtoner var populære i massesamfundet, hvor aviskrigen havde taget livet af de fleste dagblade, hvor der var et begrænset antal tv-kanaler, og hvor det var dyrt at starte alternative medier. Nogle få medier påtog sig reelt at servicere os alle, og det var lettest, hvis vi kunne opfattes som en rimelig homogen grå masse. I praksis formidlede disse massemedier nok den dominerende klasses kulturelle værdier, som Marx ville have sagt,¹ men det troede jeg ikke på.

Med Internettet har vi imidlertid fået mulighed for at skabe alle de medier, vi har lyst til, uden at det kræver store økonomiske investeringer. Det er ikke længere forbeholdt de herskende klasser at promovere deres værdier offentligt, selv om penge fortsat er en fordel. Enhver mand eller kvinde kan starte sin egen Internet avis og håbe på, at nogen gider læse den.

Forskere har længe talt om det fragmenterede samfund, hvor vi hver især vælger forskellige medier, som bekræfter os i vor egen verdensopfattelse og ikke tvinger os til at forholde os til andre grupper i samfundet. De negative forestiller sig netværk af fx akademikere og journalister, som sidder ved deres computere i deres små Elfenbenstårne og udveksler tanker uden rod i den virkelighed, som fiskere og industriarbejdere kender. Man taler om manglende socialt ansvar over for de svage og om faren ved en informationskløft. Set ud fra en demokratisk tankegang er faren reel nok, for vi er nødt til at forholde os til hinandens ideer, hvis demokratiet skal fungere.

Men måske skal vi ikke være så nervøse for udviklingen. Måske er Internettet netop en mulighed for de såkaldt svage grupper til at få deres egne talerør og udvikle deres egne

identiteter. Måske vil netop de målrettede netmedier forhindre grupper i at blive tabere i informationsfundet.

Sort succes

Og derfor er min racemæssige "farveblindhed" pludselig er blevet et problem. I dagens fragmenterede amerikanske samfund er "Black" forbundet med identitet i positiv forstand. I hvert fald, når det er sorte mennesker, som bruger ordet.

En gang om året uddeler min arbejdsplads her i Louisiana, Manship School of Mass Communication, en pris til en person, som har ydet en særlig indsats for at fremme brugen af ny teknik til journalistiske formål. Sidst gik prisen til journalist og CEO Barry Cooper, som stiftede <http://new.blackvoices.com> i 1995. Virksomheden er tilknyttet Tribune Company med hovedkvarter i Chicago. Ved overrækkelsen af prisen sagde Barry Cooper bl.a.:

Vi præsenterer vores brugere for meninger, som ikke kommer til udtryk i de andre medier, og vi bidrager til at skabe fællesskaber for folk, som har fælles interesser eller problemer. Fx har vi en gruppe for enlige mødre, som ønsker, at deres mulatbørn holder kontakt med deres fædres sorte kultur. Vi gør en forskel i lokalsamfundet. Det er civic journalism.

Det kunne måske lyde, som om BlackVoices.com var en udløber af 1980'ernes danske eksperimenter med lokale indvandrerradioer, men Barry Cooper har mere til fælles med 1800-tallets amerikanske aviskonger som fx *New York Herald's* Gordon Bennett og *The World's* Joseph Pulitzer. Fælles for de tre er, at de forstod at kombinere en ny teknik med en forretnings idé, som blev en succes på et kapitalistisk marked med massiv konkurrence. BlackVoices.com er en af Tribunes største succes historier på det digitale marked.

Annoncørernes indflydelse

BlackVoices.com har over 800.000 registrerede brugere. Mere end halvdelen er mellem 25 og 45 år, den gennemsnitlige husstands indkomst er ca. 595.000 kr., og 87 pct. har en collegeuddannelse <http://new.blackvoices.com/services/advertise/>. BlackVoices.com opfatter sig som den foretrukne hjemmeside for African-Americans, når det gælder nyheder, livsstil, karriere og underholdning.

Her kan man læse dagens tophistorier fra hele verden uanset aktørernes hudfarve, men hvor det er muligt, er historierne vinklede og "Black" skrevet med stort. Her kan man således læse om Sorte sportsstjerner, forfattere, politikere og virksomhedsledere. Man kan chatte med andre eller deltage i en quiz om Sorte helte og besvare spørgsmål som fx: "Which one of these African-Americans founded Chicago?" Man kan læse om traditionsrige Sorte universiteter, hente inspiration til shopping, ferier, underholdning og karriere.

Barry Cooper har været journalist i mere end 20 år og var i 1983 nomineret til en Pulitzer prize for en artikelserie om underprivilegerede atleter, men han lægger ikke skjul på, at BlackVoices.com først og fremmest er et annoncemedium, der henvender sig til købedygtige beslutningstagere mellem 25 og 49 år.

Om vilkårene for sådanne annoncemedier sagde han ved prisoverrækkelsen, at alle nyhedsmedier nu er under stærkt pres fra annoncører og tillader, at annoncørerne får en indflydelse, de ikke ville have fået for få år siden. Annoncørerne påvirker ikke direkte det redaktionelle indhold på BlackVoices.com, men betydningsfulde annoncører kan læse redaktionel tekst, før den offentliggøres, og de har mulighed for at trække deres annoncer, hvis de ikke vil være i selskab med den redaktionelle tekst.

Annoncørernes interesser sætter også grænserne for Coopers engagement i ”civic journalism.” En studerende spurgte således Cooper, om han ville gøre noget specielt for hendes aldersgruppe. Hun var 19 år. Cooper svarede ærligt nej og begrundede svaret med, at studerende som hende ingen penge havde og derfor ikke var interessante for annoncørerne. Teenagerne har dog deres eget chat room på BlackVoice.com.

Cooper fandt ikke, at annoncørernes indflydelse var noget stort problem for brugerne af BlackVoices.com. Han sagde:

- Vore brugere har tillid til os. Vi præsenterer dem for annoncer, som er gode for dem.

WhiteVoices.com

Her i Danmark har vi altid været gode til at hente inspiration fra udlandet, når vi skulle udvikle vore egne journalistiske medier, og jeg kan sagtens se de økonomiske muligheder i europæiske netmedier målrettet fx ”lysebrune” eller ”gule” indvandrere, hvis de ikke allerede findes. Derimod er det næppe en god idé at oprette WhiteVoices.com, før minderne om apartheid i Sydafrika og Nazisme i Tyskland er kommet lidt mere på afstand. Vi havde vores tid med racistisk selvforherligelse i forrige århundrede. Og desuden kontrollerer hvide *mænd* jo stadig de fleste dagblade, radio og tv stationer.

ⁱ En let indføring I kommunistisk presseteori findes I min bog ”Arven. Journalistikkens normer, traditioner og begreber,” Roskilde Universitetsforlag 2000. Side 154 – 169.